

[Pia Larsen]

direkte er berørt af forslagene, men som de i allerhøjeste grad har indflydelse på. Det er de mennesker, der ved egen kraft har skabt små og mellemstore virksomheder, og det er de mennesker, som mærker konkurrenceforvridningen, og som i høj grad vil risikere at blive udkonkurreret, og det vil vi i Venstre ikke bidrage til.

I stedet for er det Venstres ønske, at vi kan finde et alternativ til den eksisterende iværksætterydelse med henblik på at flytte indsatsen fra en social bistandsordning til en aktiv erhvervspolitisk indsats.

Om forslaget om at oprette en reorganiseringsfond har Venstre kun at sige, at tiden er løbet fra de store fonde, der skal støtte, når erhvervslivet har problemer. Det mener jeg at historien så udmærket har vist.

Venstre kan derfor ikke støtte de to beslutningsforslag fra SF.

Kim Behnke (FP):

Jeg skal ikke bebrejde SF, at man i SF har valgt at genfremsætte de to forslag. Hvis SF føler behov for at komme med markeringer på det her punkt, så skal SF selvfølgelig være velkommen til det. Jeg synes da også, at vi andre kan glæde os over, at SF genfremsætter forslagene og dermed dokumenterer, at på trods af de ellers så liberale vinde, der strømmer i SF, er der stadig væk tunge, tunge marxistiske reminiscenser, som i hvert fald visse ordførere i SF har svært ved at lægge bag sig.

Tager vi forslagene et ad gangen, så er vores melding med hensyn til B 21 den samme som sidste gang. Vi er modstandere af forslaget. SF angriber sagen fuldstændig forkert, for i stedet for som i den noksom bekendte danske saga at spørge og blive ved med at konstatere, at Jeppe drikker, så er det nok bedre at spørge hvorfor, og det er det, SF glemmer i den her sag. SF konstaterer, at nogle iværksættere har problemer med deres egenkapital, men i stedet for at søge årsagen til de problemer vælger SF at forsøge at løse dem på en måde, som faktisk skaber endnu flere problemer. For hvorfor har iværksættere og andre problemer med at opnå lån i pengeinstitutter og andre steder, hvor det måtte være naturligt at henvende sig, når man har brug for lån? Ja, det har man, fordi den risikovillige kapital på det danske marked er blevet hentet allerede. Den store stat har været

Så sent som i denne uge har et flertal ved første behandling tilkendegivet at ville give finansministeren tilladelse til at låne yderligere 75 mia. kr. i indenlandslån. Men det er da klart: Hvad vil den person, den bank – hvad enten det er en bankbestyrer eller anden finansiel kilde – der står med noget risikovillig kapital, helst placere den i? I Pedersens lille maskinfabrik, som forsøger sig med en ny opfindelse, eller den store folketingsgaranterede stat? Ja, valget har hidtil været, at folk vælger at købe statsobligationer frem for at placere kapitalen i aktive erhvervsvirksomheder, og den uforskammet store statsgæld, der er i øjeblikket, betyder jo bl.a., at de lige i underkanten af 400 mia. kr. i indenlandslån, staten har optaget, er 400 mia. kr., der mangler på det danske marked som risikovillig kapital i erhvervslivet.

Hvis SF's forslag skulle blive vedtaget, hvad jeg kan fornemme det ikke bliver, så skulle staten ud og låne yderligere penge for at honorere de løfter, som SF giver. Staten skulle altså ud og låne flere penge og dermed tømme markedet for endnu mere risikovillig kapital, og så ville endnu flere skulle henvende sig til SF's kapitalordning, og derved vil om ikke evighedsmaskinen være opfundet, så i hvert fald situationen være den, man i spil kalder skakmat.

Vi kan derfor ikke anbefale B 21, men vil i stedet for søge til årsagen, og den er, at staten har suget det danske marked tomt for risikovillig kapital.

B 22 viser, at SF på trods af de mange taler, bl.a. hr. Jes Lunde holder om, at nu skal vi have markedsorienteret tingene, stadig væk ikke har forstået, hvad der egentlig ligger i selve markedsbegrebet. Det, der er styrken, det, der er det suveræne ved det frie marked, er retten til at gå konkurs, muligheden for det, der hedder den konstruktive proces, hvor virksomheder dør og nye opstår. Hvis ikke virksomheder har risiko for at gå konkurs, for at dø, så vil man lade alt, alt for mange virksomheder, som rettelig burde udgå af markedet, overleve, og dermed ødelægge man markedet. Det er det, der er forskellen på den offentlige sektor og den private sektor. I den offentlige sektor er det politiske og administrative hensyn, der afgør, om noget skal fortsætte eller ej, og ikke lønsomhed. På det private marked skal det væ-